

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 726. Usque Ad Annum 813

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117859

§.56. Carolomannus Mundo valedicit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66091)

gatione orandi & jejunandi non eximat præfertim illos, quibus expedit, macc- Sæcul. VIII.
A. C. 747.

rare carnem suam peccatorum occasio-
nem & irritamentum. Illi quoque dam-
nantur, qui putabant, pro pœnitentia c. 27.
sibi injuncta satisfieri posse, si alii pro
ipsis jejunarent aut Psalmos canerent.

*Eadem caro, dicunt Patres, quæ ad pec-
candum incitavit, pœnam subeat; quia
alias, si ita placari per alios possit Divi-
na Justitia, divites facilius salvarentur
quam pauperes, contra, quam Evangelium* Matth. 19.
23.

Archiepiscopus statim per unum Diaco-
norum suorum hujus Concilii Acta misit
ad S. Bonifacium Moguntinum, qui re-
scribens magnam animarum utilitatem
inde proventuram eidem gratulatus est.

§. LVI.

Carolomannus mundo valedicit.

Eodem anno 747. Carolomannus Sæcu-
lo valedixit, Princeps bello clarissi- Aet. SS.
Ben. to. 4.
p. 123.
mus, Alemannorum, Bavarorum, Saxo-
num in acie sæpius victor; at insigni pie-
tate & Religionis amore illustrior, dum
S. Bonifacium contra Adversarios magno
animo defendit, Concilia convocari præ-
cepit, dum in loca & causas pias muni-
ficentissimus extitit. Ergo defuncta uxo-
re mundum reliquit, tum desiderio Regni
Cœle-

Sæcul. VIII. Cœlestis captus, tum ob subeuntem penitentiam, quod anno 746. magnam Germanorum rebellium multitudinem truncidari iussisset. Anno sequente, Regni sui septimo, Ditiones suas, nempe Franciam Orientalem, atque Tutelam Drogonis filii sui Pipino Fratri relinquens recessit.

Sup. lib.
XXXVII.
S. 8.
Act. SS. to.
2. pag. 255.
Mirac. c. 2.

Carolomannus, iter Romam versus capeffens, primum venit ad S. Galli Monasterium, ante annos viginti septem in loco secessus & sepulturæ sancti illius Viri fundatum. Ecclesia ibi olim ædificata, cui aliquot Clerici ministrabant, multa, quæ edebantur, miracula, magnum populi confluxum attrahebant, & multæ afferebantur oblationes, imo agri quoque huic Ecclesiæ donabantur; unde Waldramus illius loci Dominus, videns quod redditus in res profanas profunderentur, qui ad alendam Monachorum congregationem possent sufficere, a Victore Comite Coriensi petiit sibi dari Presbyterum, Virum Sanctum, nomine Othmarum seu Audomarum in ipsius Domo diversantem, eique hanc Ecclesiam cum ditionibus ad eam pertinentibus tradidit. Ut opus, quod inceperat, firmum esset & ratum, Waldramus Carolum Martellum adierat, eique Dominium & proprietatem in Cellam Anachoreticam S. Galli cesserat, rogans ut illuc
Othma-

Othmarum introduceret. Consensit Sæcul. VIII.
A. C. 747.
Princeps, jussitque ibi condi Monasterium. Hæc fuere Principia notissimæ Abbatiaë Durgaugiensis seu S. Galli, quæ posteriore tempore celeberrima in Germania Monastica Disciplinaë schola extitit. Fundatio ista ad annum septingentesimum vigesimum refertur. Huc igitur Carolomannus divertit, & datis ad Fratrem suum Pipinum litteris rogavit, ut in fraterni amoris pignus, quod ipse abdicatis jam omnibus non posset, huic Monasterio cujusdam boni immobilis donationem faceret. Pipinus, quod petebatur, fratris precibus dedit.

Carolomannus iter profecutus, ubi cum servulorum fidissimis Romam peruenit, S. Petro aliquot dona, & inter alia *Anast. in Zach.* grandem arcum argenteum, septuaginta librarum seu centum & quinque marcarum obtulit, seque ipsum S. Apostolo dedicans, monasticum habitum de manu Pontificis accepit. Ad montem Soractem deinde se recepit, ibique Monasterium construxit in honorem S. Silvestri Papæ; quippe hic S. Papa, ut persecutionem fugeret, ibi latitasse ferebatur. Cum Carolomannus in hoc Monasterio aliquamdiu mansisset, & multi nobiles Franci, Romam voto se exsolvendi causa peregrinantes, illuc venirent, ut Principem, Dominum antea suum, salutarerent,

Sæcul. VIII. A. C. 747. rent, hominum frequentiam exosus relicto monte Soracte ad Montem Cassinum & Monasterium S. Benedicti se contulit, ubi juramento se adstrinxit, quod reliquum vitæ tempus ibidem perseverare vellet, id est, votum stabilitatis secundum Regulam emisit. Igitur sub Petronace Abbate adhucdum superstite Carolomannus in rigidissima vitæ monasticæ Disciplina exercebatur, atque in culina ministrasse (*), greges ruri pavisse, in horto laborasse dicitur.

Chr. Cassin.
l. I. c. 7.

§. LVII.

Rachis Rex, Monachus.

Haud multo post tempore Rachis quoque Rex Longobardorum in monte Cassino Monachum induit, quod ut ceperet

(*) Regino in Chronico præter alia de Carolomanno narrat: *accidit autem, ut, juxta quod mos est, ad coquinae officium deputaretur. Quod cum libenter quidem faceret, sed in multis ignoranter offenderet, coquus vino æstuans (Et nesciens quod esset Carolomannus) ei alapam dedit, dicens: ita te fratribus deservire oportet? cui illi nihil motus placido vultu respondit: indulgeat tibi Dominus, frater! Et Carolomannus! Cum id tertio fieret, comes individuus, cui soli Carolomannus notus erat, arripuit pilum unde panis in olera patrum mittendus conterebatur, & cum omni adnifu coquum percussit dicens: nec tibi Deus parcat, serve nequam! nec Carolomannus indulgeat!*